

Η Δημοκρατία είναι μορφή χωρίς περιεχόμενο – σύντομο σχόλιο για τις Ιταλικές εκλογές

provo.gr/dhmokratia-morfh-xwris-periechomeno/

Μίσος Ταξικό

May 28, 2018

Αναδημοσίευση από ΘΕΡΜΙΔΩΡ

Στο αποτέλεσμα των ιταλικών εκλογών εμφανίζεται και εκεί μια πολιτική αναταραχή που μοιάζει παρόμοια με αυτή που ζήσαμε στο πολιτικό σκηνικό του ελληνικού κράτους εντός της έκρηξης της ταξικής πάλης – αδυναμία κυβερνητικής σύνταξης, “έκτακτες” αποφάσεις από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, διορισμένοι πρωθυπουργοί – υπάλληλοι του ΔΝΤ. Όμως, η κρίση αυτή είναι συντηρητική και όχι προοδευτική. Οι δυνάμεις που κυριάρχησαν είναι φασιστικές – λαϊκιστικές και ένοντα σωβινιστικές. Στο παρόν θα πούμε δυο λόγια για τη δημοκρατική μορφή και το περιεχόμενό της εν μέσω των αντιφάσεων που αναδεικνύονται στις πρόσφατες ιταλικές εκλογές.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, λοιπόν, μετά το πέρας των εκλογών και τη διαδικασία σύνταξης κυβέρνησης συνεργασίας των ακροδεξιο-λαϊκιστών, αρνήθηκε πλήρη εξουσία στους ακροδεξιολαϊκιστές στη βάση του ευρωσκεπτικισμού τους και των οικονομικών συμφερόντων της ιταλικής οικονομίας – που είναι φυσικά συνδεδεμένα με την κίνηση του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Κλόουν λαϊκιστές από το κόμμα του Πέπε Γκρίλο ως και φασίστες σαν τη Λεπεν καταγγέλουν “πραξικόπημα της Ε.Ε” και υπερασπίζονται τη Δημοκρατία. Το πόπολο βλέπει κι αυτό “πραξικόπημα” και την “αστική δημοκρατία να μη λειτουργεί” ενώ κάθε είδους νεοφιλελεύθερος χαιρετίζει την κίνηση του Προέδρου κ.ο.κ.

Αρχικά, ποιος μπορεί να υποστηρίξει την άνοδο των ακροδεξιολαϊκιστών στο όνομα της Δημοκρατίας και της απόφασης του Λαού; Ποιός σώφρων ο οποίος δεν είναι φασίστας, θα καταγγείλει “πραξικόπημα” γνωρίζοντας ότι έτσι υποστηρίζει τους φασίστες; Ποιος θα ταυτιστεί με τη Λεπεν στην υπεράσπιση της Δημοκρατίας ό,τι κι αν γίνει;

Από την άλλη, ποιος δεν καταλαβαίνει ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έδρασε όταν ο ακροδεξιολαϊκιστικός συνασπισμός θέλησε να θέσει υπουργό οικονομικών έναν ευρωσκεπτικιστή – ο οποίος στην Ελλάδα θα φώναζε “με τη δραχμή καλύτερα” και όχι φυσικά επειδή δεν αντιπροσωπεύει την πραγματική απόφαση του Ιταλικού λαού, κάτι που είναι μια ιδωτική εκτίμηση και τίποτε άλλο. Άλλωστε, στη Δημοκρατία εκλέγονται ως ένα ορισμένο σημείο, δεν αποτελεί αυτό δικαιολογία για τέτοια παρέμβαση.

Όλοι όμως, ισχυρίζονται πως δρουν στο όνομα της Δημοκρατίας και της λαϊκής απόφασης: οι ακροδεξιοί και ο “πραξικοπηματίας” πρόεδρος ενώ θα κερδίσει αυτός που κατέχει τη σχετική υπεροχή στην ισορροπία δυνάμεων και το ανάλογο backup από συμφέροντα κεφαλαίου. Εφόσον ο “λαός μίλησε” τώρα δεν του πέφτει λόγος.

Έτσι εμφανίζεται πολύ ξεκάθαρα το ότι η Δημοκρατία είναι ένα κενό σημαίνον, είναι κάτι που έχει ήδη ξεφύγει από τον “έλεγχο του λαού”, ήδη όταν εκεί υπάρχει ένας λαός να αντιπροσωπευτεί, ενώ το νόημα της κατασκευάζεται στην πάλη των πολιτικών δυνάμεων χωρίς να ερωτηθεί η πηγή της: η περιφνημη λαϊκή κυριαρχία. Το αντικείμενο (η λαϊκή

κυριαρχία) μεσολαβείται από την πολιτική και κόβεται στη ρίζα του, ήδη ως καταστατική δημοκρατική συνθήκη. Το διακύβευμα δυστυχώς είναι η οριστική ακροδεξιά – σωβινιστική στροφή της Δημοκρατίας (όπως έχει συμβεί σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες) υπέρ του μη – ανταγωνιστικού κεφαλαίου, καθότι αυτά τα καθεστώτα έχουν τη τάση να επιβάλλουν ακόμα πιο άγρια εκμετάλλευση στο πολυεθνικό προλεταριάτο που εγκολπώνουν διαδίδοντας εξω – νομικές πρακτικές ή η παραμονή της στην υπηρεσία της Ε.Ε και του ανεπτυγμένου κεφαλαίου που και πάλι η νόρμα της παραγωγής επιβάλλει παρόμοια καθεστώτα εκμετάλλευσης, πασπαλισμένα με αναφορές στα “ανθρώπινα δικαιώματα”. Καμιά τύχη για το προλεταριάτο, με διαφορετικές επιπτώσεις και στις δυο περιπτώσεις, αλλά η ουσία ίδια.

Κανένα “πραξικόπημα”, λοιπόν, όπως θα φωνάξουν όσοι αριστεροί ταυτιστούν με τους φασίστες – καμιά “λογική δράση” από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας όπως δηλώνουν ήδη οι νεοφιλελεύθεροι. Απόρριψη του δημοκρατικού τσίρκου συνολικά, η απόφαση έχει ήδη ληφθεί και δεν αφορά τις εκλογές ή το λαό αλλά την παραγωγή. Η Δημοκρατία δεν έχει εγγενή αξία, είναι μια κενή μορφή που μπορεί και προσαρμόζεται σε διαφορετικά περιεχόμενα μέχρι να εξαντλήσει τα όρια αφομοίωσης της ταξικής πάλης και να υπεισέλθει διαλεκτικά σε ωμά αυταρχικά καθεστώτα. Η Δημοκρατία στην προσπάθεια διατήρησης του εαυτού της, απέναντι στην κρίση της ταξικής πάλης, οδηγείται σε “κατάσταση εκτάκτου ανάγκης” που τη μεταμορφώνει εκ των έσω σε φασισμό. Από ένα σημείο μεταμόρφωσης του περιεχομένου της και μετά η Δημοκρατία δεν μπορεί να διασωθεί, αλλά να ανατραπεί. Το διακύβευμα είναι προς ποια κατεύθυνση: τον κομμουνισμό ή το φασισμό.